

Argonské účtování

knihy první

napsal Waughin Jarth

Na malém, leč významném náměstí v Císařském Městě stála, nebo se spíše roztahovala budova stavebního výboru pana Vanecha. Byla to nesmírně strohá budova, která nebyla zvláštní po stránce estetické ani architektonické, nýbrž spíš po stránce rozměrové. Byla totiž neuvěřitelně dlouhá. Někteří kritikové se v duchu podivovali, proč pána Vanecha zaujala tak nezdobná a rozsáhlá budova, své výhrady si však radši nechali pro sebe.

V roce 398, 3. věku zde byl hlavním úředníkem Decumus Scotti.

Už to bylo několik měsíců, co tento ostýchavý muž ve středních letech obstaral panu Vanechovi nejnýnosnější ze všech smluv, která jeho úřadu zaručovala výhradní právo přestavět silnice ve Valenském lese, které byly zničeny za pětileté války. Rázem se stal miláčkem všech výše i níže postavených úředníků a celé dny trávil více či méně věrným líčením svých dobrodružství, přestože konec vždy raději vynechával. Mnozí se totiž účastnili slavného opékání untrappa, které pořádali Silenstri. A kdyby posluchačům sdělil, že ta potvůrka je tak tlustá proto, že si pochutnávala na lidském mase, asi by jí tím na chuti nepřidal.

Scotti nebyl nijak zvlášť pracovitý ani ctižádostivý, a tak mu nevadilo, když mu pan Vanech nedával dohromady nic na práci.

Pan Vanech byl malý, podsaditý človíček. Pokaždé když v kancelářích na Decuma Scottiho narazil, pravil k němu: "Jsi přínosem pro náš úřad. Jen tak dál."

Zpočátku se Scotti obával, že by měl něco dělat, ale když měsíce ubíhaly a pořád se nic nedělo, vždy odpověděl pouze "Děkuji, vynasnažím se."

Musel však myslet i na zadní kolečka. Mládí už měl za sebou, a přestože za své nicnedělání dostával slušný plat, bylo mu jasné, že jednou bude muset odejít na odpočinek. A pak už žádný plat dostávat nebude. Bylo by proto milé, rozvažoval, kdyby pan Vanech svůj vděk za miliónovou smlouvu ve Valenském lese vyjádřil tím, že by ze Scottiho učinil svého partnera. Anebo mu dal alespoň malé procento ze zisku.

Decumus Scotti však nebyl z těch, kteří by takové požadavky dokázali snadno vznášet. To byl také jeden z důvodů, proč byl ještě před svým triumfem ve Valenském lese jen neúspěšným úředníkem ve službách pana Atria. Právě se rozhodl, že panu Vanechovi svou žádost přednese, jen co ho opět uvidí, když Jeho Výsost vše nečekaně vyřešila sama.

Jsi přínosem pro náš úřad, pravil jako obvykle kolébavý mrňous a pak se odmlčel. "Měl bys teď chvíli, mohl bys na slovíčko?"

Scotti nadšeně přikývl a následoval svého pána do kýčovitě vyzdobené obrovské kanceláře, která byla větší než leckterý dům.

Od chvíle, kdy jsi u nás nastoupil do úřadu, nám Zenithar žehná, pištěl nabubřele mužiček. "Nevím, zda je ti to známo, ale před tvým příchodem jsme zažívali krušné časy. Samozřejmě jsme měli spoustu velkých plánů, ale žádný z nich se nám nedařil. Například v Černém močálu jsme se po celá léta pokoušeli vylepšit silnice i další obchodní cesty. Pověřil jsem tím svého nejlepšího muže, Flesa Tijja, ale přestože jsme mu každý rok posílali obrovské sumy peněz, obchod na těchto trasách se čím dál více zpomaloval. Teď ale máme naši jasnou a převelice výhodnou smlouvu s Valenským lesem, která nám patřičně zdvihne zisky. A tak myslím, že nadešel čas, abys dostal svou odměnu."

Scotti na tváři vyloudil výraz skromnosti, za níž se skrývala i trocha lakoty.

Chci, aby ses vypravil do Černého močálu a převzal pozici Flesa Tijja.

Scotti se zachvěl, když poznal, v jak krutou skutečnost se jeho příjemný sen proměnil. "Můj pane, já... Nemohl bych..."

Nesmysl, švitořil pan Vanech. "O Tijja strach neměj. Když mu zaplatím patřičný obnos, odejde z duše rád, zvláště když se mu obchody v Černém močálu tak krutě nedařily. Zato pro tebe to bude ta správná výzva, můj milý Decume."

Scotti nebyl s to vydat ani hlásku, jen ústa se mu zkroutila to tichého "Ne", zatímco pan Vanech už přikvačil s truhličkou plnou dokumentů o Černém močálu.

Jsi vynikající čtenář, pravila Jeho Výsost. "Všechny listiny si můžeš přelouskat po cestě."

Na cestě do...

Do Černého močálu samozřejmě, zachichotal se mrňous. "Kde jinde bys mohl nejlépe zjistit, co je třeba udělat a jak to zlepšit?"

Následující den ráno tedy Decumus Scotti, s truhlicí plnou dosud neprostudovaných dokumentů, vyrazil k jihovýchodu do Černého močálu. Lord Vanech mu na ochranu najal schopného osobního strážce, mlčenlivého Redgarda jménem Mailic. Společně tedy vyjeli k jihu podél Nibenu a pak zabočili k jihovýchodu podél řeky Stříbřiny. Dále pokračovali do cyrodiilské divočiny, kde přítoky řek ještě nemají žádné názvy a kde i samotné rostlinstvo vypadá, jako by pocházelo z jiného světa. Úředník toužebně vzpomínal na krásné, udržované zahrady nordské císařské provincie, které nechával daleko za sebou.

Jeho oř byl přivázan k Mailikovu, takže mohl za jízdy pročítat svěřené dokumenty. Bylo těžké sledovat, kudy se přitom ubírají, ale potřeboval mít alespoň zběžný přehled o tom, jak vypadá krajina, v níž má zastupovat moc svého úřadu.

Na koňském hřbetě se tedy probíral spoustou lejster, která se kupila po celých čtyřicet let, kdy jeho úřad předal prvních pár miliónů zlatých bohatému obchodníkovi jménem pan Xellicles Pinos-Revina, aby za ně dal vyspravit cesty z Gideonu do Cyrodiilu. Tenkrát trvalo celé tři týdny, než do císařské provincie dorazily dovážené kořínky a rýže - po tak dlouhé cestě už však bylo téměř všechno zboží shnilé a sotva použitelné. Léta plynula, Pinos-Revina už byl dávno po smrti a po následující desetiletí sem své jmění vkládala spousta dalších investorů včetně samotného Pelagia IV., který si úřad najal, aby vybudoval silnice, vysušil bažiny, vystavěl mosty, vyvinul nějaká opatření proti pašerákům, najal žoldnéře - zkrátka aby udělal vše, co může největší říše v dějinách učinit, aby v Černém močálu oživila obchody. Podle posledních výkazů je současný stav věcí takový, že zboží na místo určení cestuje dva a půl měsíce, takže už nebývá shnilé úplně všechno.

I když se Scotti plně soustředil na studium dokumentů, nemohl si nevšimnout, že se krajina stále mění. Čím dál dramatičtěji. A vždycky k horšímu.

To je Černý les, pane, odpověděl Mailic na Scottiho nevyřčenou otázku. Byla v něm tma a stromy rostly hustě, a tak si Decumus říkal, že ten název je opravdu příhodný.

Na jazyku ho dlouho páčila další otázka, než ji konečně vyslovil: "Co to tu tak strašlivě smrdí?"

Bažina, pane, opáčil Mailic, když se cesta stočila do dalšího zákrutu, ve kterém se zelený tunel ze spletených stromů a popínavých rostlin otevíral na mýtinu. Zde se krčila skupinka budov, které na první pohled prozrazovaly císařskou architekturu. Na jejich strohý ráz si potrpěl snad každý císař už od dob Tiberových, stejně jako ostatní šlechtici, pana Vanecha nevyjímaje. Tento pohled byl ještě ozvláštněn pronikavým pachem, z něhož se tmělo před očima a žaludek se houpal jako na vodě. Scotti se v duchu ptal, zda tyto výpary nejsou smrtelně jedovaté. A aby toho nebylo málo, všude kolem poletovala mračna hmyzu, velkého jak zrnko rýže a zbarveného do krvava.

Oba s divokým máváním rukou vjeli do bzučícího hejna a hnali koně k největší budově. Když se k ní přiblížili, seznali, že stojí na břehu řeky, jejíž bahnitý, hustý černý proud se valil pomaloučku vpřed. Podle velikosti a vážnosti budovy Scotti usoudil, že se zde jistě bude nacházet úřad pro sčítání lidu a daně. Nedaleko vchodu stál široký bílý most, který se táhl přes bublající tmavou vodu až k útesům na opačné straně. Byl to krásný a na pohled bytelně stavěný most, jež - jak cestovatel dobře věděl - vybuďoval právě jeho stavební výbor.

Hned na první zaklepání jim otevřel žalostně vypadající, podrážděný úředník. "Pojďte dál, pojďte, rychle! Ať se sem nedostanou ty žravé mouchy!"

Žravé mouchy? Decumus Scotti se roztřásl. "Chceš říct, že žerou i lidské maso?"

Pokud jsi takový hlupák, že se zastavíš a dovolíš jim to, tak ano, odtušil voják a nevěřicně obrátil oči v sloup. Měl jen polovičku ucha, a když se Scotti rozhlédl po jeho družích, zjistil, že ostatní na tom nejsou o moc lépe. Jeden z nich, kterému chyběl celý nos, zatím vyzvídal: "Tak co vás sem přivádí?"

Scotti jim to vysvětlil a dodal, že kdyby se neschovávali v pevnosti a raději stáli venku, možná by chytili více pašeráků."

Radši se starej, jak se dostaneš přes most, ušklíbl se voják. "Blíží se příliv, a když si nepospíšíš, tak se po celé čtyři dny do Černého močálu nedostaneš."

To bylo absurdní. Že by se hladina za přílivu zvedla tak, že by zaplavila most? Jediný pohled do očí mluvčího mu však prozradil, že ani v nejmenším nežertoval.

Když vykročili z pevnosti, spatřili, že koně nejspíš žravé mouchy mučily natolik, že zpřetrhali otěže a utekli do lesa. Olejovitá voda v řece pak již olizovala desky mostu a v podobě odporného slizu pronikala mezi jeho spárami. Scotti došel k závěru, že by asi měl s cestou na druhou stranu přece jen ty čtyři dny počkat, jenže na to bylo pozdě - Mailic už vběhl na most.

Scotti ho s mocným hekáním a funěním následoval. Nikdy nebyl žádný sportovec, a nebyl tedy zrovna v nejlepší kondici. Skříňka s úředními lejstry ho tížila. V polovině cesty se na chvilku zastavil, aby nabral dech. Když chtěl pokračovat, zjistil, že se nemůže hnout. Nohy mu uvázly v mazlavé černé břechce.

Tmavé bahno, které pomalu plynulo řekou a jež mělo konzistenci hustého lepidla, se již valilo přes most. Scottiho nohy byly jako přilepené. Zachvátila ho panika. Pohlédl vpřed a viděl, jak Mailic před ním rychle skáče z jednoho prkna na druhé a rychle se blíží k útesům na druhé straně.

Pomoc! křičel Scotti, "Uvázl jsem tu!"

Mailic skákal dál, aniž by se ohlédl. "Já vím, pane. Musíš pár liber shodit."

Decumus Scotti věděl, že má trochu nadváhu, a už dávno uvažoval, že začne méně jíst a více cvičit, ovšem z této šlamastyky by mu dieta asi těžko pomohla. Pak si ale uvědomil, že jeho společník měl na mysli nikoliv jeho korpulentní postavu, ale skříňku s dokumenty. Neboť Mailic už také nenesl žádné vaky se zásobami, které u sebe předtím měl.

Scotti proto s povzdechem zahodil schránku s dokumenty do odporného marastu. Ihned ucítil, jak se prkno pod ním o čtvrt palce zdvihlo, což mu stačilo, aby se osvobodil s vražedné blátivé pasti. S obratností, kterou člověku dokáže propůjčit jen strach, začal hopsat za Mailicem. Dorskakoval na každé třetí prkno a odrážel se dřív, než ho řeka stihla pohltnout.

Po čtyřiceti šesti skocích konečně dopadl na pevnou zem útesů, těsně za svým průvodcem. Tak vstoupil do Černého močálu. Od mostu k němu zaznívaly bublavé zvuky blátivých vod. Truhlice s důležitými záznamy o činnosti úřadu skončila ve vzdouvajícím se černém hnusu a už ji nikdo nikdy nespátřil.